

11.1086
ASSOCIACIO ALUMNES I EX-ALUMNES DE
L'ESCOLA DE BELLES ARTS DE BARCELONA

EL CINEMA I LES
BELLES ARTS

Conferència.

per

Domènec Giménez B.

EL CINEMA
I LES BELLES ARTS

Conferència

llegida a la Sala d'Actes del
Centre Republicà Catalanista
per a Arts Club Activitats
de l'Associació d'Alumnes i
Ex-Alumnes de l'Escola Belles
Arts de Barcelona.

15 de Juny de 1932

=====

DOMÈNEC GIMÉNEZ BOTEY

=====

EL CINEMA I LES BELLES ARTS.

Conferència llegida a l'Associació
d'Alumnes i Ex-Alumnes de l'Escola
de Belles Arts de Barcelona, el dia

15 de Juny de 1932

=====

És el cinema una Art? No és pas una pregunta banal. El fet que molts de vosaltres tingueu ja resolt afirmativament aquest interrogant, o, més encara, la raó que ni tan sols se us hagi presentat el dupte, de tan convençuts com esteu, de que el Cinema és una Art, no és prou per a que no ens deturem un moment per escatir-ho.

Encara avui és possible la discussió entorn de si el Cinema és una Art o no. No ens féssim pas il.lusions. És tan important la producció cinematogràfica que no veja ni de lluny aquesta emoció profundament humana que és l'ART, que és més que suficient per a fer vacil.lar els més convençuts de la qualitat artística del Cinema. No tots els amants del Cinema, millor dit, no tots els que van a les sales d'espectacles a veure Cinema el consideren com una Art. I tenen molta part de raó. I és que en moltes sales de cinema l'Art és possible que no hi arribi a entrar mai.

Si el Cinema és l'espectacle de més difusió; si el Cinema ha arribat amb el seu màgic feix de llum a il·luminar pantalles al recó més amagat de la terra; si el Cinema és tan popular, no és per què els films que han fet possible aquest floreixement tinguin res a veure amb l'Art. I, no obstant, el Cinema és una Art. I una Art inconfusible; ben definida; amb totes les característiques emocionals i creadores d'una Art pura; una Art d'unes possibilitats encara insospitades, però una Art ^{al} la fi, amb tot allò de palpitant que ha de tenir tota manifestació artística.

Ara bé: Ha estat des de l'inici, el cinema una Art? Són actualment obra d'Art la majoria dels films que veiem a les nostres pantalles? Categòricament, no! El Cinema tenia -i torna ha tenir ara amb l'adveniment del sonor- massa de les característiques de les altres Arts per poder ésser una Art més; per poder afegir una Musa més a les sis del enyorat Parnaso. Tot en el Cinema hi dominava, despòdicament, sobre-tot, la literatura, per que ell es podés trobar, amb tota la seva puresa, les traces resultats de la pròpia personalitat. I, conseqüència de la industrialització, tot hi influïa d'una manera banal i barroera. La literatura de la qual el Cinema es nodria, era una literatura fulletinesca, teatral, o d'una transcendència infantil i estarrufada. ~~Als qui del Cinema en treuen un profit material~~, -i aquests és l'unic fi que persegueixen, no els hi aneu amb aquestes minúcies ja ^{que} no sabien ni saben, sovint,

Si el cinema és l'espectacle de més divalut, at el
 cinema ha existit amb el seu mateix tipus de llum e il·lumi-
 -ant i pantalles al recó més amagat de la terra; at el cine-
 ma és tan popular, no és per dir que era llum que han fet per-
 -sible aquest lloretament tan gran a veure amb l'art.
 I, no obstant, el cinema és un art. I una art incògnit-
 -na, ben definida, amb totes les característiques especio-
 -sals i creadores d'una art pura, una art d'unes possibil-
 -tats encara incògnites, però una art pura, amb tot allò
 que palpitem que ha de tenir tota manifestació artística.
 Ara bé: la qüestió de l'art, el cinema una art?
 Són actualment més d'art la majoria dels límits que volem
 a les nostres pantalles? Categòricament, no. El cinema és
 una - i tota ha tenir una i l'eventualment del poder - una
 de les característiques de les altres arts però a poder
 ésser una art pura, per poder dir que és una art i les sis
 del espectacle purissim. Tot en el cinema hi domina, després
 combat, sobre tot, la literatura, per que ell és potènc
 trobar, amb tota la seva força, les forces resistents de
 la pròpia personalitat. I, conseqüència de la literatura
 xació, per hi iniciar d'una manera benal i barroca, la li-
 -teratura de la qual el cinema es nodria, és una literatura
 ra intel·lectual, central, o d'una transcendència infinita i
 -especialitzada. Així que el cinema en té un gran inter-
 -és, i aquesta és l'única que pot desenvolupar, no és ni
 -sua amb aquestes manifestacions, no és ni es pot, sovint,

detutar-se respectuosament davant d'una obra literària digna. Per un altre costat, l'Art pictòrica també el dominà un temps, i teniem aquell cinema artificios i encarcerat, resclosit, mancat d'espontaneïtat, resultant d'una estètica passada de moda; Aquell Cinema que s'alimentava d'un concepte de composició decorativa de laboratori. El Cinema copiava allò que les Altres Arts ja havien fet i en còpia-va tot el pitjor.

No fou fins que el Cinema, a ple aire lliure, es girà de cara a les coses reals sense altra preocupació que copsar-les d'una manera objectiva, donant-les-hi un contingut emocional, que es trobà a si mateix. I ací es feu el miracle d'aparèixer com una Art total i diferent de les altres Arts. I des d'ací endavant, el cinema, que no havia estat altra cosa que una personeta adolescent sota la tutela d'unes ties esparrucades i sentimentals, passà a ésser, com per Art de màgia, una Art dominadora, renovadora, amb les seves essències vitals, de totes les altres Arts. Fou i és com una venjança. I llavors la gent es començà a capficar seriosament del Cinema i ha considerar-lo i valorar-lo justament.

Ja sabem quan difícil és, en matèria artística, de separar de cada Art allò que realment li correspon; d'analitzar, per exemple, la part gràfica d'una simfonia musical o la musicalitat d'una pintura.

La interdependència entre les Arts és un fet viu, i

detallar-se respectuosament davant d'una obra literària dig-
na, per un altre costat, l'art pictòric també el domina
en temps, i senten aquell cinema artificial i encorcorat,
resolent, manca d'espontaneïtat, resultant d'una estèti-
ca passada de moda, Aquell cinema que s'alimentava d'un
concepte de composició, econòmica de laboratoris. El cinema
copiava allò que les altres arts ja havien fet tan copiat
va ser el pitjor.

No fou fins que el cinema, a ple aire lliure, es fi-
rà de cura a les seues seues sense altra preocupació que
copiar-les d'una manera objectiva, donant-les-ni en contra-
ent emocional, que es trobà a si mateix. I tot en tot el
muntatge d'aparèixer com una art total i diferent de les al-
tres arts. I des d'aleshores, el cinema, que no havia
estat altra cosa que una persona treballant sota la su-
bia d'unes tíes caparucoses i sentimentals, passà a es-
ser, com per art de màgia, una art dominadora, renovadora,
amb les seues seues seues vistes, de tota les altres arts.
Per i és com una vejança. I llavors la gent es comença

a copiar seriosament del cinema i ha considerat-lo i
valorar-lo justament.
La seua gran difusió és, en matèria artística, de se-
parar de cada art allò que realment li correspon; d'analit-
zar, per exemple, la part gènica d'una simfonia musical
la musicalitat d'una pintura.

és estudiant-les que sabrem, en una època determinada, l'Art que més puixança obtengué. Totes les altres, com sentint-se dèbils corren a manllevar de la seva companya triomfadora, les seves maneres i directrius. En tot temps, les influències que mutuament es tenen és evident. I, aquestes influències d'unes Arts amb altres és el que dóna un gust determinat a una època o l'ambient a un bocí determinat de terra. Sempre, en cada moment, una Art ha estat més apte que les altres per a plasmar-lo aquest gust, aquest ambient; I aquesta Art, més que l'ambient, més que el gust de l'època, és el què influencia les Arts restants. I això de sempre. Una Art pot sofrir la tutela, fins i tot, d'una teoria, d'una doctrina, etc. Aquesta tutela pot ésser pasatgera i llavors no passa res; una moda més. -les Arts també tenen veleïtats, són presumides, i adopten, sovint, coquetejant, per tal de particularitzar-se, modes esgarrifosament deformes- De vegades, però, aquesta influència és viva, respon a un estat col·lectiu veritable, és una necessitat profundament psicològica, i l'Art adopta les seves directrius, seleccionant-les i purificant-les. I si altres Arts no són una cosa morta o dormida a l'esperit de l'època, si són quelcom de viu i sa, saben també evolucionar copsant les suptileses de les corrents renovadores que precisament, fixeu-vos amb això, precisament ha posat al descobert una Art determinada. Aquestes mateixes essències

haurien estat les mateixes i de no haver una Art determinada que posant-se al seu ritme, lent o ràll, tantseval, les hagués posat al descobert, no haurien estat copsades per cap de les altres Arts que ara, veient la puixança de la seva companya, -puixança que li dóna l'ésser consubstancial amb el moment, han vist i adoptat, rejonent-se les unes, per avenir-s'hi sense esforç, tot just fent la viu-viu les altres, per no ancaixar-hi poc ni gens. I és que no totes les Arts serveixen per expressar una mateixa cosa d'un moment determinat. És així que cada època ha tingut la seva Art representativa, la seva Art màxima, aquella Art que si no ha tingut, ha sabut adoptar i fins i tot crear, i que és l'exponent més humà i més perfecte de la vida d'aquell moment històric.

I bé: Dèiem que ja el cinema havia assolit aquella categoria d'Art total i màxima pel fet d'encarar-se enfront de les coses per a resseguir-les, sense mixtificació, sincerament, ingènuament, d'una manera viva i ritmada seguint el compàs del Temps i el seu esperit, no per a copiar-les sinó per tornar-les a crear. Per tant, Art!

L'Art que servilment copia no és una Art. Si el Cinema fos solament la fotografia animada de la nostra vida; si fós crua i fredament realista, és a dir, si en el Cinema no fós necessari una intel·ligència que seleccionés la vida mateixa i la interpretés donant-li una coordinació, concentrant-la a les característiques del moment, donant-

un contingut emocional a les coses que la cambra registra, si en el Cinema no fós necessari tot això, repetim, el Cinema no seria una Art, no seria un document humà representatiu, i vivent, seria un catàleg, fret, mort.

Aquell cinema primitiu que plantava la cambra davant d'un escenari teatral i es limitava a registrar, a copiar, les gesticulacions excessives d'uns actors amanerats que traïen la vida mateixa, aquell Cinema no era una Art. Aquell altre cinema, més ample d'acció, que recolzant-se barroerament en la literatura novelesca no era res més que la seva il.lustració gràfica, aquell altre Cinema tampoc era una Art. Ni era Art, tampoc, repetim-ho, allò tan feixuc i pretencios que es titulava, -ironia dels homes!- Cinema d'Art. Art de què? de Cinema? Mai. El seguit de composicions que formaven aquells films, podien obeir, i encara, a les normes d'una estètica plàstica i pictòrica determinada, mai, però, obeïen a les lleis profundes però clares, del Cinema. El Cinema no imita, no deu imitar, ni les altres Arts ni la vida mateixa. El cinema interpreta, selecciona, dóna una expressió a cada cosa, les transposa, les torna a crear. I això, amb una vivacitat, amb un ritme aadiant, ajustat al diapasó de l'ambient d'allò que es proposa. I aquest és, potser, el major grau d'emotivitat artística que pugui tenir el Cinema: El Ritme.

Com en la música, també és el que li dóna aquesta for-

un continent emocional a les coses que la cambra registra,
 si en el cinema no és necessari per això, repetim, el cin-
 ema no seria una ART, no seria un document però represent-
 tant, i vivent, seria un catalòg, i tot, molt.
 Aquell cinema primitiu que planteja la cambra davant
 d'un escenari teatral i es limita a registrar, a copiar,
 les gestions excessives d'uns actors amantats que
 estan la vida mateixa, aquell cinema no és una ART.
 Aquell altre cinema, més ample d'acció, que realitza-se
 particularment en la literatura novel·la no és més que
 la seva il·lustració gràfica, aquell altre cinema tampoc
 és una ART. Ni és ART, tampoc, repetim-no, aquell que
 no i pretensions que es limitava, i tota cosa honesta, cine-
 ma d'ART. ART és més? de cinema? No. El resultat de com-
 posicions que formaven aquells films, podien ser, i en-
 gats, a les normes d'una estètica plàstica i tècnica de-
 terminada, però, opoien a les lletres, i tota cosa
 real, el cinema no fa més, no deu limitar, ni les
 altres arts ni la vida mateixa. El cinema interpreta, sel-
 leciona, com una expressió a cans coses, les transpos, les
 forma a crear. I això, que una vivència, que un ritme a-
 gient, s'ajusta al diàleg de l'ambient d'allò que es propo-
 se. I aquest és, potser, el major gran d'emozionat artístic
 que pugui tenir el cinema: el ritme.
 Com en la música, també és el que li dona agilitat i or-

ça abassagadora que se t'emporta de mica en mica i et va ancerrant, anulant, per acabar éssent una sola cosa, per identificar-te amb allò que la cinta descapdella. I aquest poder irresistible de ritme i que és la vida, l'essència íntima, la fibra que sosté el Cinema, és en que ens fa concebre aquest Cinema pel Cinema, Aquest Art per l'Art, intentat ja, que fa que el Cinema pugui ésser definit per LA MÚSICA DE L'IMATGE.

L'Art és tan més viu com més apte és per a interpretar l'esperit de l'hora en la qual crea. És per aquesta raó, més que per cap altra, que el Cinema és l'Art representativa dels nostres temps; és el reflexe fidel de la nostra època i el seu esperit. Voldria remarcar això, -altament ja prou sabut- per què s'ha dit i repetit que si el Cinema és el signe màxim dels nostres temps, ho és per què és una Art col.lectivista. Permeteu-me que m'aturi un moment per a rebutjar aquesta afirmació, jo crec que completament equivocada.

Acceptem, per uns moments, que del Cinema se'n pugui dir una Art col.lectivista. Comparant-la amb les altres Arts, ens trobem, per exemple, amb l'Arquitectura, a la qual establint un perfecte paral.lel, també dauriem considerar col.lectivista. Si una obra de cinema no és l'obra material d'un sol individu, tampoc ho és una obra Arquitectònica. En totes dues Arts intervenen diversos elements, fins

i tot artistes. Si és per aquesta raó que del Cinema en diuen una Art col.lectivista, també n'hauran de dir de l'arquitectura. I llavors tenim que del Cinema no se'n pot dir Art representativa dels nostres temps, de tendències col.lectivistes, pel sol fet que el puguin qualificar de col.lectivista, ja que l'Arquitectura, a la qual també li correspon el repetit qualificatiu, ~~és~~ és una Art de totes les èpoques i de tots els països, no precisament de tendències col.lectivistes.

Si el Cinema és l'Art representativa dels nostres dies, i d'això no és possible de duptar-ne, ho serà per altres raons, més profundes, com veurem més endavant, ja que no tan sols ho és per què se'n pugui dir col.lectivista si no que, aquest qualificatiu, és, en realitat, molt discutible.

És, aquest, un punt interessantíssim i d'interès general ja que la seva discussió afecte a totes les altres Arts.

Una obra d'Art pot ésser de creació col.lectiva? És possible a una col.lectivitat crear una obra d'Art? Creiem que no. Una col.lectivitat farà una obra d'Art, no la crearà. La creació en Art, i referint-se a una sola obra, és personal. En això, fins hi tot els russos, sense adonar-se'n potser, ens donen la raó. Els films russos, tot i obeir a una concepció racial, són els films més personals, en quan a creació, -i parlant d'Art no ens podem referir a res més que a creació.- que els films de la ma-

i tot artístic. Si en paragués té el cinema en di-
 -ta i el col·lectiu, també d'altres, també d'altres,
 d'altres. I llavors veiem que el cinema no està tot dit
 art representatiu dels nostres temps, de les nostres
 realitats, però sí que és un mitjà d'expressió de col-
 -lectiva, ja que l'art representatiu, a la pràctica i col-
 -lecciona el repertori d'expressió, és un art de tota la
 -spanya i de tots els països, de tots els països de les
 col·lectives.

Si el cinema és l'art representatiu dels nostres
 dies, i això no és possible de negar-ho, no està per si-
 -sola cosa, no està sola, com veiem més endavant, ja que
 no està sola no ho és per que està tota col·lectiva
 i no pot, pot qualificar-se, en realitat, molt difícil-
 -ment, és, aquest, un art d'interès i d'interès ge-
 -neral ja que la seva dimensió afecta a totes les altres.

Una cosa d'art pot ésser de qualitat col·lectiva? És
 possible a les col·lectives, és un art d'art?
 Grècia que no, és col·lectiva, ja que és un art, no
 la creació, la creació en art, i l'interès és a una sola o-
 -bra, és personal. En art, fins hi tot els russos, sense
 -mentar-se'n potser, ens donen la raó. Els films russos,
 tot i estar a una concepció real, són els films més per-
 -sonals, en quan a creació, i parlant d'art no ens podem

joria de directors Europeus i Americans. Potser costa una mica de fer entendre el què nosaltres voldriem separar al analitzar el procés de creació d'una obra cinematogràfica. És a dir: el ^{què} correspon a tota l'organització del què en podriem dir indústria cinematogràfica, — amb tots els elements necessaris per a la producció, com són artistes, decoradors, cameraman, etc. — i el que correspon a l'exclusiva ^s capacitat creadora del Director. Nosaltres afirmem que, disposant de la més completa organització cinematogràfica, amb tots els millors artistes del món, decoradors, cameraman, en fi, de tot allò necessari per a una producció tècnicament perfecta, i afegint a tot això la quantitat més fabulosa que us vòlgueu imaginar de pessetes, i poseu-ho tot, amb completa llibertat per a fer el què vulgui i com vulgui a mans d'un vulgar directoret i veureu com, malgrat totes les possibilitats, no farà res més que una obra en la qual s'hi podran apreciar despeses fabuloses, artistes excelents, direm que està bé de fotografia, però que no serà de molt cap obra artísticament passadora. Més encara, ultra tots aquests elements que ja hem dit, poseu a mans d'aquests directoret mediocre una obra ben escrita i pensada com a possibilitats cinematogràfiques, i veureu com tampoc no sabrà treure'n tot el rendiment que prometia.

És a dir, tant en el Cinema com en qualsevol altra Art, l'obra d'Art neix d'una sola ment creadora. Tota la resta, la col·lectivitat com diuen, no és res més que el

goria de directores europeus i americans. Potser costa m-
 as mica de fer entendre el que nosaltres veiem separar
 el analitzar el procés de creació d'una obra cinematogrà-
 fica. És a dir: el ^{que} correspon a tota l'organització del que
 es podria dir indústria cinematogràfica, amb tota els e-
 lements necessaris per a la producció, com són artistes,
 decoradors, cameraman, etc. i el que correspon a l'ex-
 clusiva capacitat creadora del director. Nosaltres a l'his-
 que, a l'apartat de la més completa organització cinematogrà-
 fica, amb tota els millors artistes del món, decoradors, ca-
 meraman, en fi, se tot allò necessari per a una producció,
 tècnicament perfecta, i a l'arribar a tot això la quantitat més
 fabulosa que es pugui imaginar de passades, i posen-
 tot, una completa llibertat per a fer el que vulgui i com
 vulgui a l'obra d'un director i veiem com molts
 totes les possibilitats, no farà res més que una obra en la
 qual s'hi podria apreciar diverses tendències, artistes ex-
 celents, direcció que està bé de tot, però que no sa-
 ra de molt cap obra artísticament passadora. Més encara,
 mitja tota aquesta elements que se han dit, posen a mans
 d'aquesta director i mediocre que era ben escrita i per-
 sada com a possibilitats cinematogràfiques, i veiem com
 tampoc no sapia treure a tot el rendiment que prometia.
 És a dir, tant en el cinema com en qualsevol altra
 art, l'obra d'art noix d'una sola ment creadora. Tota la
 resta, la col·lectiva com dirien, no és res més que el

material amb el qual aquests artistes gegantints treballen.

Hem parlat de la personalitat dels films russos i observeu com per a disignar un film d'ells, pesi al règim regnant allí, més que favorable per a designar les podruccions cinematogràfiques com a obra col.lectiva, es veuen obligats, ells i nosaltres, a dir, per exemple, que ~~el~~ film LA TERRA és d'en DOVJENKO, tot i que, realment, el director soviètic no està pas lliure del tot, ja que té, per sobre d'ell, el comitè que jutja l'obra modificant-la si cal. I és que l'empremta personal és tan forta com en qualsevol altra de Les Arts. L'Obra d'Art és personal. Els Films capitals, són personals.

És clar que en el Cinema tenim tota una enorme quantitat d'obres en les quals han intervingut voluntats diverses en la seva gestació. Aquestes obres, però, fatalment, són mancades. No són obra d'Art. No ens deixessim enlluernar pel treball personal dels artites intèrprets. Si bé en moltes produccions la manca de forts temperaments directors és salvada amb el treball d'aquests actors resultant films molt bons comercialment, repetim que no podem considerar-los obra d'Art. Són films de sèria, fets amb unes mateixes normes i obeint no a la vena creadora d'un artista director ans bé als capricis d'una estrella o del públic al qual van dirigits.

Fixem-nos com aquests mateixos artistes actors, i tots els altres que intervenen en la producció cinematogràfica,

material amb el qual aquesta activitat s'organitza i desenvolupa.

Heu parlat de la personalitat dels líders i de la seva funció. Però cal dir que la funció principal dels líders és dirigir i coordinar les activitats de la organització, i no pas dirigir la vida personal dels líders.

Però, a més de dirigir, el líder ha de tenir una actitud de servei i de col·laboració amb els altres membres de l'organització. És important que el líder sigui una persona que sigui capaç de treballar amb els altres i que sigui capaç de prendre decisions difícils.

En definitiva, el líder ha de ser una persona que sigui capaç de dirigir i coordinar les activitats de la organització, i que sigui capaç de treballar amb els altres i que sigui capaç de prendre decisions difícils.

Però, a més de dirigir, el líder ha de tenir una actitud de servei i de col·laboració amb els altres membres de l'organització. És important que el líder sigui una persona que sigui capaç de treballar amb els altres i que sigui capaç de prendre decisions difícils.

En definitiva, el líder ha de ser una persona que sigui capaç de dirigir i coordinar les activitats de la organització, i que sigui capaç de treballar amb els altres i que sigui capaç de prendre decisions difícils.

canvien de qualitat artística al canviar de Director. Què més ens cal, doncs, per a tenir el ple convenciment de que les obres d'Art cinematogràfiques no són altra cosa que la creació personal del Director? On és aquella voluntat de creació col·lectiva? Com a creadors, enlloc. Són material de creació, no creadors.

Tota aquesta enorme quantitat de films fabricats, no trobo altra definició- sobre fórmules ja esbravades, sense altra preocupació que la de servir els gustos sentimentals i carrinclons de la gran massa, i no fabricats per convicció, que això ja els faria, al menys, respectables, sinò per-què són els que rendeixem més, aquests films, repetim-ho, no poden comptar per a nosaltres al escatir la part digna del cinema com a Art.

Si el Cinema és l'Art representativa dels nostres temps, no és, com hem vist, per què se'n pugui dir que és una Art col·lectivista. Serà una Indústria col·lectivista, mai una Art. És en raons psicològiques de l'aspecte social on es troba la causa de que el cinema sigui considerat com a consubstancial amb l'època. Si el Cinema és com és, és per que la vida social nostra és com és.

Veiem-ho: No és per cap caprici que el cinema ha extès el seu predomini precisament en l'època actual i ha influenciat la vida mateixa dels homès.

La rapidesa amb que s'ha imposat el cinema en les ciutats i pobles, està en relació amb la complexitat i intensi-

després de l'última crítica al canvi de Director, que
 més que mai, ara, per a tenir el seu desenvolupament de que
 les obres d'Art cinematogràfic no són altra cosa que la
 creació personal del Director, en la qual volent de
 creació col·lectiva, com a directors, calic. Són materials
 de creació, no creadors.

Tota aquesta enorme quantitat de films fabricats,
 no trobo altre mèrit que el de servir als espectadors,
 sense altre preocupació que la de servir als gustos senti-
 mentals i estètics de la gran massa, i no tant per
 convèncer, que això ja els tarja, al marge, respectables,
 atíu per què són els que tendeixen més, aquesta films, rege-
 rim-no, no poden comptar per a nosaltres al crear la para-
 digne del cinema com a Art.

Si el cinema és l'Art representatiu dels nostres
 temps, no és, com heu vist, per què no té prou dir que és
 una Art col·lectiva, però una indústria col·lectiva-
 ra, tal una Art. És un fenomen psicològic de l'aspecte
 social en es troba la causa de que el cinema sigui consi-
 derat com a consuetudinari amb l'època. Si el cinema és
 com és, és per que la vida social nostra és com és.

Volem-ho. No és per cap capítol que el cinema ha ex-
 tès el seu fenomenal desenvolupament en l'època actual i ha in-
 fluenciat la vida actual dels nostres.
 La rapidesa amb que s'ha imposat el cinema en les civi-

tat de llur vida social i amb l'augment de llurs necessitats psicològiques. De la mateixa manera que les comunicacions ràpides venen a solucionar un problema, no tan banal com sembla a primera vista, i que és el de la forma de poguer abastar el radi d'acció cada vegada més extens de la nostra vida social, també ~~el cinema~~ la nostra societat ha vist en el Cinema la forma de satisfer i simplificar, sobretot simplificar, les seves necessitats socials i psicològiques. En el cinema es concentran tota els aspectes de la vida humana que avans calia cercar en diversos llocs. Així el cinema soluciona, cada vegada més, dos necessitats exclusives de la gent actual. Conèixer el màxim de coses amb el mínim de temps. No és d'estrenyar el seu èxit, doncs, tenim, ~~però~~ a més, que atenua l'esforç que avans s'havia de fer per a comprendre un fet o una lligó en un llibre. Allò que ~~se~~ estudiava en un extens volum ara s'apren en deu minuts d'estar assegut en una butaca. Pensem també que molta part de l'èxit de l cinema és el seu prestigi de cosa directa, de cosa que no pot mentir; Són tan reals les seves imatges que costa de creure que tot allò que es veu no sigui res més que un artifici. Per això la seva influència és tan considerable en tota la vida dels homes. Hom adopta sense cap escrúpol tot un seguit de solucions que, vulguem o no, extenen una capa d'uniformitat al món. Així veiem estendre per tot arreu un mateix concepte

tat de l'lar vida social i amb l'augment de l'una necessari-
 tata psicològica. De la mateixa manera que les condici-
 oacions ràpides venen a col·locar un problema, no tan so-
 nai com sembla a primera vista. És el de la forma de
 poder superar el rabi a' soció cada vegada més extens de
 la nostra vida social, també existents la nostra socie-
 tat ha vist en el cinema la forma de superar i aplanar
 car, aconsetat simplificar, les seves necessitats socials
 i psicològiques. En el cinema es concentren tots els aspectes
 tes de la vida humana que avans callis carter en diverses
 llocs. Així el cinema resolona, cada vegada més, les neces-
 tatats exclusives de la gent actual. Començar el màxim
 de coses amb el mínim de temps. No és d'estranyar el seu
 éxit, dansa, ventis, gaitarats a més, que avans l'estruc-
 que avans a' havia de fer per a comprendre un tot o una lí-
 ra en un lloc. Allò que estatística de un extens veim
 ara a' s'apren en deu minuts d'estar assegut en una butaca.
 pensen també que molt a part de l'èxit de l' cinema és el seu
 prestigi de cosa directa, de cosa que no pot mentir; és un
 tan realis les seves imatges que costa de creure que tot a-
 llió que es veu no sigui res més que un artífici. Per això
 la seva influència és tan considerable en tota la vida dels
 homes. Nos aboqa sense cap excepció tot un regim de so-
 ciolons que vulguem o no, extenen una capa d'influència al
 món. Així veim estendre per tot arreu un mateix concepte

sobre modes, prototipus de bellesa, decoració d'interiors domèstics, etc.

Aquesta força persuassiva del Cinema cal cercar-la en el poder de suggestió que ténen les seves imatges, poder que solament sabrà donar-les-hi la capacitat creadora del director. Heus ací l'enorme superioritat del Cinema damunt de les Altres Arts. Sobretot en el teatre. Si bé és veritat que la força de la paraula és molta, mai no arriba a anular completament l'aire d'artifici de l'ambient que vol provocar solament amb unes decoracions forçosament irrealis. Per contra, el Cinema, tendenciós o no, sempre ens apareix amb les imatges vives d'unes formes reals que ens fan creure, aconseguint-ho, que no poden mentir.

Heus ací la força expressiva d'aquest Art tan formidable que és el Cinema.

Per acabar, convençut de que el Cinema és una Art que com totes, es porta més en el temperament i el geni que amb l'estudi fret d'un anàlisi matemàtic o filosòfic, voldria assenyalar l'error de volguer formar els Artistes del Cinema, -i no em referèixo als actors, sinò als directors, els vertaders artistes- en el mateix ambient on es formen els advocats o els filòsofs. Com tota Bella Art necessita l'escalf íntim d'això que barroerament anomenem inspiració i que no és altra cosa que la conjunció d'aquella necessitat obscura del nostre món intern amb la maduresa fecunda d'una idea, d'un concepte, d'una manera de dir o

de fer. No improvisació, sinò estudi. Estudi aprofundit. intens. Però de vegades la simple -i ja prou difícil- intuïció del ver artista, és a dir, de l'artista que té un sòlid fonament, val tant o més que tot un curs complet d'un estudi de les causes i contracauses, del com i del perquè etc. etc. I així potser no ens trobariem, com en un recent curset de Cibema, que parlava de les relacions del cinema amb la pintura un jove literat, -bon literat però no pintor- el qual en la seva lliçó diguè coses tan equivocades, com ~~com~~ ^{tot}hi ésser elementals, tals com: Que una composició de línees verticals donava una sensació d'angúnia!! No sé què deu entendre aquest senyor per angúnia. I, aplicant les seves teories, segurament estudiades mitja hora abans i malament, deia que els films russos es caracteritzaven per la seva composició horitzontal!!! I, com exemple, retrèia els camps de blat del film LA TERRA. És que no es fixà com les línees dominants d'aquestes escenes ~~quen~~ precisament ondulades -espigues blincant-se a la carícia del vent, una darrera l'altre, fent una irissació que corria, com un calfred de plenitut, per tot el camp- imatge exacte, no de la calma, com ell ens volia fer creure, sinó de la vibració d'una vida pletòrica, rica de fruit, creant un ambient de joia i joventut exuberant?

És per això que, tot hi sabent que sense una tradició autòctona del Cinema com a Art, és molt difícil de crear un òrgan eficaç per a la formació dels Cineistes, creiem

no tenia de improvisació, sinó estrany, fàstic i profund. Però de vegades la simple i ja prou difícil imitació del ver català, és a dir, de l'arista que té un solís fonament, val tant o més que tot un curs complet d'ensenyament de les llengües i coneixements, del qual el per- que era. I així passar de ens treballar, com en un recent curs de cinema, que parlava de les relacions del cinema amb la literatura, amb l'història, amb l'art i amb la física. El qual en la seva línia digne cosa tenia espai- vocables, com forma d'èsser elemental, tal com: les una com- posició de línies verticals donava una sensació d'equilibri. No se pot donar un exemple més clar de aquest aspecte per exemple, i, quan tant les seves teories, segurament estranyes fins a hora com a l'element, però que els línia russos es caracterit- zaven per la seva composició horizontal!!! Un exemple, però els línia de l'art del línia a l'art. És que no es- tix com les línies dominants d'algunes escenes gran pro- duciment cinematogràfic - capítol relacionat a la crítica del vent, una crítica i l'art, tant una relació que corres- pondia al línia de l'art - línia existe, com un línia de línia, com ell ens veia per exemple, així de la violència d'una línia línia, línia de línia, línia de línia.

aspecte de línia i l'aspecte existencial?

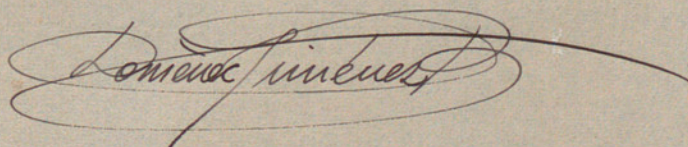
és per això que, tot en aspecte que ens línia-

creu autòctona del cinema com a línia, és molt difícil de crear un línia línia per a la línia de línia, línia de línia.

que és dintre de L'Escola de Belles Arts on cal enfocar les directrius d'una futura ensenyança cinematogràfica.

Mentrestant, és amb possibilitats més modestes, si bé ambiciosament artístiques, ~~és més que~~ que el nostre cineista ha de concentrar els seus entusiasmes, la qual cosa ha estat ja encarrilada d'una manera justa i eficaç, amb resultats prometedors, per la Secció de Càinema del Centre Excursionista de Catalunya a la qual ens plau ara de saludar, aprofitant aquesta avinentesa, en nom d'aquesta altra Secció, tot just iniciada, que es diu Arts Club Activitats, de l'Associació d'Alumnes i Ex-Alumnes de l'Escola de Belles Arts de Barcelona, concençuts de que és amb directrius com les ja empreses, que el Cinema triarà, a Catalunya, el lloc que corresponent com a lliure manifestació de la nostra sensibilitat artística.

He dit.

A handwritten signature in black ink, reading "Domènec Juncuet". The signature is written in a cursive style with a large, sweeping flourish that extends to the right and loops back under the name.

Ciutat de Barcelona a 15 de Juny de 1932.

que és digne de l'Escola de Belles Arts on del nostre país
 directiva d'una línia ensenyament artística.
 Mentrestant, és una possibilitat més modesta, si no
 anomenem artístiques, és a dir, el nostre objecte
 la ha de concentrar els seus esforços, ja que cosa ha
 estat la encarnació d'una manera justa i sòbria, amb re-
 sultats prometedors, per la Secció de Gènere del Centre Ex-
 cursivista de Catalunya a la qual ens plaia dir de salutar,
 oportunitat aquesta evanescent, en nom d'aquesta gran Secció,
 tot just iniciada, que es diria Club Activista, de l'
 Associació d'Alumnes i Ex-Alumnes de l'Escola de Belles Arts
 de Barcelona, conceptes de que és una directiva com les
 ja expressades, que el Gènere triarà a Catalunya, el lloc que co-
 rrespondi com a línia manifestació de la nostra sensibili-
 tat artística.

He dit.

Gintat de Barcelona a 10 de Juny de 1902.

PP. 3-2

1.1035

A
L'

Sistema "Lap" mod. 2

|

|

DIVISION N.º

